

## Morile de Vint

Întinsul cîmp își desfășoară finețele în valuri moi....  
În șesuri lanuri mari de grîne, pe dealuri turmele de oi,  
Iar sus de tot, ca surgunite pe-un dîmb, pe gălbănul pămînt,  
Mă uit cum se 'nvirtesc într'una, tăcute, morile de vint.

Acolo, în singurătate, și răzlețite mult de sat,  
Ca niște paseri uriașe mereu, mereu din aripi bat ;  
Cu gesturi mari în sara mută repetă tainice chemări :  
„O, vină, vină tot mai tare, tu vînt din nesfirșite zări !...“

## Reîntoarcere

Cu sufletul voios de visuri, după un drum pribeag de-o vară,  
Mă reîntorc iarăși în raiul singurătății de la țară.  
Și-acuma, în amurgul sării, cum trec prin holdele bogate,  
Se risipesc, prin vii întinse și 'n văi, căsuțe depărtate....

Cu puful argintiu de raze lumina soarelui le 'mbracă.  
Ah, iată 'n fundul zării munții, învăluiți în promoroacă,  
Iar printre munți cum ondulează în valuri văile mărețe...  
Din cînd în cînd trec prin albastru ale văzduhului drumețe.

Și iată, casa bătrînească, cu cit ne-apropiem, cu 'n cetul...  
Se vede 'n vale printre lanuri curgînd strălucitor Siretul.  
Și toate-mi rid prietinește, cum intru 'n bolta de verdeață,  
În sufletu-mi, cu anii tineri, tresaltă-a vieții dimineață.

Dar spre-asfințit mă 'ntorc cu jale ; acolo ești, în zări, departe :  
Acolo aripi de lumină se zbat și filfie pe moarte...

Făt-frumos

Stă o căsuță mititică  
Între răzoare și 'ntre flori...  
Prin lilioci, pe o potică,  
Mă 'ndrept spre ea adese-ori...

În praf de aur, în ninsoare,  
Amurgul tremură 'n ferești;  
La geam s'arată-o altă floare,  
O floare mândră din povești.

Sînt tînăr fără de musteață,  
Dealtminteri însă curajos!....  
Pășesc prin bolta de verdeață—  
Și-mi pare că-s un Făt-frumos....

Dar cum innaintez spre casă,  
Spre zîna cea dela ferești,  
Sar doi zăvozi și nu mă lasă,—  
Sar doi zăvozi ca din povești...

Scufundătorul

Ascunse-s dorurile tale,  
Precum într'un adînc de mare,  
Ca licărirea unor zale,  
Stau scumpele mărgăritare.

Și gindu-mi, ca scufundătorul,  
S'azvirle 'n valuri înspumate,  
Cu sufletul aprins, cu dorul  
Spre palidele nestemate...

Dar marea e prilej de moarte,  
Cu amăgiri din loc în loc....  
El poate-i cel ce are parte  
Și poate-i el fără noroc....

Căsuța veche

Căsuță liniștită, ce stai în cîmp tăcut,  
Păstrînd comoara scumpă a vechiului trecut, —  
De vițele de vie cerdacul tău e-umbrît;  
Sub streșini de șindrilă e-un dulce ciripit;  
Parfum amar în preajmă revarsă liliicii;  
Doi stupi stau singuratici la margina potecii...  
Albinele de aur se țes în harnic zbor:  
Paragina grădinii e 'mpărăția lor;  
Căci cei ce cu iubire aici le-au așezat,  
Spre veșnicile drumuri demult s'au îndreptat!

Căsuță liniștită, căsuță intristată,  
Cu amintiri, cu lacrimi, cu tot ce-a fost odată,  
Trecutu-mi se deșteaptă; și 'n umbre fumurii  
Văd un copil ce-ți plînge pe-aleile pustii...

Ion Drăgănescu

